

SYMFONIE V CÍRKVI?

Kázání ze dne 12.9.2021 – Kamil Vystavěl

Matouš 18,18-22: *Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.* Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?" Ježíš mu na to odpověděl: "Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát sedmkrát."

Pán Ježíš debatuje se svými učedníky. Jeho slova jsou určena speciálně církvi a křesťanům, tedy také nám. Rozhodl jsem se vzít ten oddíl větu po větě, poněvadž každá věta je docela výživná.

První věta

Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Zdá se, že z nebes se koukají dolů na nás, pozorují učedníky a učednice Ježíšovy a napjatě čekají, kdo bude do církve přijatý, kdo zase ne, jaké názory bude církev prosazovat a proti čemu se bude vymezovat – a podle toho se v nebi zařídí. Ano, tou větou nám Ježíš naznačuje, že naše počínání a počínání církve má docela velký vliv.

Jenže má to háček, ta věta je dost nejasná a rozmlžená: „cokoli odmítnete“ a „cokoli přijmete.“ Co si pod tím slovem „cokoli“ asi tak můžeme představit? Abychom se dopídili jasnějšího slova, zkusil jsem se porozhlédnout, jestli náhodou Pán Ježíš někde jinde v evangeliu neříkal něco podobného. A opravdu, v evangeliu podle Jana bychom našli tuto větu. Také je adresována církvi a učedníkům a zní takto: *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. (Jan 20,23)* Církev může šířit anebo naopak omezit působnost Boží milosti. Můžeme odpuštění udělovat a hlásat, ale můžeme také o odpuštění mlčet nebo vybraným osobám odpuštění upírat. Snad tedy měl Ježíš na mysli hříšné lidi, z nichž některé můžeme v církvi přijímat, budeme-li chtít, a můžeme také odmítat, budeme-li chtít.

Druhá možnost výkladu vychází z toho, co je v řeckém původním textu napsáno doslova. Nemluví se tam o odmítání a přijímání, nýbrž o svazování a rozvazování: *Cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.* A znovu jsem se rozhlídl po evangeliích, a hledal jsem, co samotný Ježíš (kromě tkaniček u bot) svazoval a rozvazoval.

Nejprve pár slov o rozvazování: To Ježíš dělal poměrně často, to byla jeho doména. Rozvazoval pouta rozličných nemocí, postižení¹ a zvláště pouta hříchu. Tak to dosvědčuje řada příběhů.

O něco složitější je to se svazováním, to se totiž moc v evangeliích naleznout nedá. Ježíš nejspíš nikoho nesvazoval. Přesněji řečeno, on sám byl svázán policejními pouty a předvídal, že jeho učedníkům se povede podobně. Přece však jsem drobnou stopu našel. V jednom podobenství Ježíš vypravoval toto: *Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům. (Matouš 12,29)* Podle tohoto podobenství je Ježíš lupičem, co se vkrádal do domů opanovaných zlými siláky a tyto siláky spoutával, aby mohl osvobodit to, co si oni dříve přivlastnili. Jinými slovy, Ježíš svazoval a krotil zlé síly, řečeno biblickým obratem, vyháněl z lidí demony. A patrně očekával, že jeho následovníci budou dělat to samé. *Cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi.*

Obojí tedy – svazování i rozvazování – má stejný smysl a záměr: pomáhat, léčit, vysvobozovat, zachraňovat. Snad to tedy znamená: Milá církvi, svazuj a rozvazuj, snaž se a bojuj, ať je v nebi maximum dobrého a ať to zlé je co možná řádně spoutáno. *Cokoli svážete na zemi, bude svázáno v nebi a cokoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno v nebi.*

Druhá věta

Posuneme se teď ke druhému výroku našeho Pána: *[Milí křesťané,] opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.* Znovu je tu potvrzena ta provázanost nebes a země. Na zemi ovlivňujeme a spoluurčujeme to, co se děje v nebesích. A Ježíš k

---

1 Viz Marek 7,35: „I otevřel se mu sluch, uvolnilo se (dosl. Bylo rozvázáno) pouto jeho jazyka a mluvil správně.“ Dále Lukáš 13,16: „A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena (dosl. rozvázána) z těchto pout v den sobotní?“

tomu dodává: Nejsi na to sama, nejsi na to sám. Spojujeme síly, hledejme společné cesty a společné cíle. A když se byť jen pár lidí shodne a společně se modlí k nebeskému Otci, on se za ně a za jejich věc postaví. A když se shodne lidí víc, tím spíše bude Boží moc stát při nich.

Jde jen o to, aby se lidé dohodli – v řecké bibli čteme slovo *symfónein* – aby mezi lidmi nastala symfonie, souznění, aby došli k vzájemnému souhlasu. Mezi podobně naladěnými lidmi to bývá docela snadné. Ale ne vždy jsou lidé podobně naladěni a ne všichni jsou připraveni pootočít se svými ladícími kolíčky tak, aby se jeden vyladil ke druhému a obráceně. A žel, ne vždy se najde ten, kdo má dobrý sluch na to, aby vyslechl toho, tamtoho i onoho a aby příhodně navrhl, kterým kolíčkem, u koho a jak moc by to chtělo pootočít. Je to takový ladící maraton. Většina hudebních nástrojů se neustále pomalu rozladuje a je nezbytné je opakovaně ladit. S lidmi je to podobné. Každopádně ta neustávající ladící činnost má dobrý smysl, poněvadž má krásné a veliké zaslíbení, které s dovolením přečtu ještě jednou: *shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní*. Součástí Božího záchranného díla ve světě je soulad, symfonie.

A znovu je tu to provokativně všeobjímající slůvko. Ježíš řekl: když se shodnete na **jakékoli** věci, tak to Bůh udělá. Vzpomeňme na první výrok a slůvko: **cokoli** svážete a **cokoli** rozvážete zde na zemi. Opravdu cokoli Bůh podpoří, když se na tom pár lidí shodne? Známe ten prastarý biblický příběh o tom, jak se přece všichni lidé kdysi krásně shodli na stavbě velikého města a věže, jejíž vrchol bude v nebi. A Bůh jim jejich zdánlivě symfonické dílo překazil (viz Genesis 11,1-9). Jak to tedy Ježíš myslel, když mluvil o shodě v jakékoli záležitosti? Snad nám tímto slovem je vložena do rukou svoboda volby. Máme Kristovu plnou důvěru, dostali jsme od něj pořádnou hroudu zlata. A náš Pán věří, že ji nerozházíme za nesmysly. Věří nám, že své modlitby a skrze ně Boží sílu a pomoc nasměrujeme správným směrem. Mějme to na paměti a prosme o cokoli.

Třetí věta

Doposud byla řeč o tom, že máme poměrně kvalitní spojení s Boží či nebeskou sférou a můžeme Pána Boha ovlivňovat. Třetí Ježíšův výrok objasňuje, v čem ta spojitost mezi nebem a zemí vězí: *Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*. Tu spojnicí mezi nebem a zemí, tu účinnou a fungující propojku ztělesňuje Kristus. Neboť dílo a postoje toho člověka Hospodin vzkříšením potvrdil a přijal. Ježíšovu celoživotní modlitbu Bůh vyslyšel. A díky tomu víme, že v nebesích se hraje symfonie podle notového záznamu Ježíšova života. Ano, podle toho, co se odehrálo zde na zemi, podle toho, jak a kde všude Ježíš svazoval nebo zase rozvazoval, koho přijímal a koho zase odmítal, podle toho se teď zpívá, hraje a tancuje v nebi.

Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. My se shromažďujeme v jménu skladatele Ježíše. Jsme hráči velkého orchestru (nebo možná docela malého komorního souboru) a podle Ježíšovy melodické linky chytáme harmonii, abychom s ním ladili. Pročítáme si společně a někdy i o samotě melodii jeho příběhu a tak zůstáváme s ním jakž takž stejně naladěni. A když nastražíme uši, zjistíme, že v nebesích vyhrává tatáž muzika, kterou my zde se snažíme podle svých možností zpívat a hrát.

Kde se aspoň dva lidi sejdou a sjednotí se za pomoci a podpory Kristovy, tam se dějí věci, tam je církev, tam se také nebesa a země dotýkají.

Čtvrtá věta

Svoji řeč bych rád zakončil čtvrtým slovem. *Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: "Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?" Ježíš mu na to odpověděl: "Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát."* Inu takovou symfonii si náš mistr představuje. Aby nám to s ním ladilo, rezervujme si prosím sedm a sedmdesát generálních prominutí pro každého človíčka, který s námi má co do činění. Je to spousta rozvazování, tím si můžeme být jistí. A kromě toho je dost náročné si ten náležitý počet udělených prominutí na prstech spočítat. A proto navrhuji mírné zjednodušení – nepočítejme to vůbec, jestli jsem odpustil už čtyři a třicetkrát, nebo devět a padesátkrát, hoďme počítání za hlavu a bude to taky dobré. Takto vyhrávejme, takto zpívejme a můžeme se těšit, že takto se bude hrát a zpívat na věky jako v nebi, tak i na zemi.

Hospodine, Bože, prosíme o umění shodnout se – pomáhej, ať naše rozhodnutí a kroky ladí s Tvým synem. Prosíme o soulad mezi námi navzájem. A do našich bolestí, hněvu, hořkosti a pádů přinášej své osvobodivé odpuštění.